

Eagle toepasselijker dan ooit deed zijn. Inmiddels had de vogel tientallen meters hoogte verloren hetgeen het bij gunstiger belichting mogelijk maakte waar te nemen dat het veelvuldig wit van de jonge vogels hier totaal ontbrak; de vlektekening die even aan de bovenzijde van de vleugels te zien was, bleef onduidelijk waarneembaar. De totaalindruk van het zeer donkere vederkleed paste bij dat van de adulte Steenarend. Na mij in de gelegenheid te hebben gesteld een uitzonderlijk fraaie waarneming te doen, zeilde deze majestueuze dwaalgast noordwaarts, in de richting van de meeuwenkolonie, overal schrik en verwarring zaaiend onder Zilvermeeuwen en andere vogels.

J. Blaak.

Om 7 uur vliegt een grote roofvogel ver weg over de zeereep naar het zuiden. Grote onrust onder de meeuwen. Om 8 uur vliegen de meeuwen in de kolonie alarmerend op, algehele onrust. Dit wijst op een grote roofvogel die ik toen inderdaad op grote hoogte zag.

Vloog heen en weer en draaide zijn rondjes ca. een kwartier lang boven de kolonie. Kwam veel lager dan toen hij aankwam. Zeer groot; in de vlucht minstens twee maal zo groot als de Zilvermeeuwen. Vleugelpunten gevingerd en omhoog gekruld. Op de bovenzijde van de vleugels een lichte vlek als van een nationaliteitsteken van een vliegtuig. Geen lichte vleugelboeg en staart. Kleur donkerbruin; de buik niet lichter dan de rest van het lichaam. Enkele malen was duidelijk de gouden kruin en nek te zien. Tijdens de duikaanvallen van de meeuwen keerde hij zich enkele malen bliksemsnel om en poogde zo de meeuwen af te weren.

Die morgen is hij nog viermaal een kwartier terug geweest; het laatst om 12.30 uur. Het weer was ideaal: heldere lucht met zonneshijn. Ik nam de vogel waar met een kijker 7 x 50. Ik ben er van overtuigd dat het hier een volwassen Steenarend betrof, temeer daar ik deze vogel ken uit Zweeds Lapland en ook daar deze kenmerken waarnam.

H. D. van der Laan.

SUMMARY:

Sight-record of the Golden Eagle (Aquila chrysaëtos)

On June 1st and 6th, 1963 an adult specimen of the Golden Eagle was seen in the dunes of Wassenaar near The Hague, Province of Southern Holland.

VELDWAARNEMINGEN VAN DE KLEINE GOUDPLEVIER (*Pluvialis dominica*) (**).

Toen H. van Dongen en ik op zaterdag 22 december 1962 een rondrit maakten over Walcheren en de Bevelanden, begon juist de winter in te vallen met een harde koude N.O. wind, waarbij de temperaturen voor het eerst belangrijk onder 0° C kwamen. Opvallend waren de vele groepen Goudplevieren welke op de nog onbesneeuwde velden verbleven. Zo telden wij onder de zeedijk bij Westkapelle een groep van ruim 150 Goudplevieren waar tussen een enkele Kievit.

Bij de sluizen op de Katsedijk zagen wij bij toeval een vogel die een 15 tal meters van de wegwand opvloog. De vogel, die geheel alleen bleek te zijn, pikte ijverig in de nog weke bodem van de dijkberm.

Nog niet denkend aan iets bijzonders was onze eerste reactie: „Plevier, flink kleiner dan Goudplevier maar te groot voor Morinel”.

Bij voorzichtig sluipen liet de plevier zich tot ± 8 meter benaderen, waarna hij weer een tiental meters verder vloog. Het verendek had een meer geschud karakter dan bij de Goudplevier te zien is. De laatste is meer gepareld.

Bij de vlucht kwamen grijze okselvlekken te zien; de vleugelbocht en kleine dekveren waren bruin-grijs en gaven tegenover de goudkleurige rug een vaal-violette indruk.

Door de ijskoude wind gedwongen, gingen we eerst even „ontdooien” in de auto. De vogel was ons gunstig gezind en kwam vlakbij, waarbij we een zeer typische koptekening konden zien.

We meenden nu met zekerheid de Kleine Goudplevier te hebben waargenomen, doch de Vogelgids bracht ons aan het twijfelen. Deze gids vermeldt n.l. gelijke grootte voor Goudplevier (*Pluvialis apricaria*) en Kleine Goudplevier (*Pl. dominica*). Gelukkig zat in onze bagage ook The Popular Handbook. Hieruit bleek dat *Pl. dominica dominica* (de Amerikaanse vorm) ruim 3,75 cm kleiner is dan *Pl. apricaria*, terwijl *Pl. dominica fulva* (de aziatische vorm) nog kleiner is.

In de overtuiging de eerste veldwaarneming van *Pluvialis dominica* te hebben verricht, kwam de vraag of het mogelijk zou zijn uit de door ons waargenomen kenmerken te kunnen opmaken of het hier *dominica* of *fulva* was geweest.

De hiertoe geraadpleegde werken gaven niet altijd houvast, daar o.a. Niethammer en Hartert elkaar op enkele punten tegen spreken. Wel wordt door allen *fulva* als kleiner vermeld dan *dominica*. Een wel kenmerkende opmerking mochten wij vinden in „Die Vogelwarte Helgoland” van H. Gätke waarin hij vermeldt over *fulva*: „Ueber die früher hier und da angefochtene Artselbständigkeit dieses Regenpfeifers herrscht, trotz aller Farbenverwandschaft mit *Char. auratus* (tegenwoordig *Pluvialis apricaria*), gegenwärtig wohl kaum noch ein Zweifel, denn bei keinem mehr als bei diesem würde die Erfüllung des Wortes unseres unvergesslichen Blasius: dass, wenn über Nacht alle Vögel schwarz würden, es mit vielen Arten zu Ende wäre, mehr zur Klarstellung seiner Selbständigkeit beitragen, als bei diesem.”

Hij wijst dan op het grote verschil in grootte.

Van *dominica* vermeldt hij dat deze in grootte tussen *Pl. apricaria* en *Pl. dominica fulva* ligt.

Op het gevaar af de taxonomen tegen ons in het harnas te jagen, menen wij te kunnen stellen, gezien het toch wel kleine voorkomen van de door ons waargenomen vogel, dat wij op 22 december 1962 een Aziatische Kleine Goudplevier (*Pluvialis dominica fulva*) hebben gezien.

C. A. Regensburg de Mooy.

SUMMARY:

*Sight-record of *Pluvialis dominica fulva* in the Netherlands.*

On December 21th, 1962 a specimen of the Asiatic Golden Plover was seen near Katseveer, Province of Zeeland. Before eleven finds for these century were known.

LITERATUUR:

- Gätke, H.: Die Vogelwarte Helgoland.
 Hartert, E.: Die Vögel der Paläarktischen Fauna.
 Hollom, P. A. D.: The Popular Handbook of British Birds.
 Niethammer, G.: Handbuch der Deutschen Vogelkunde.
 Peterson, R. T. c.s. (Kist, J.): Vogelgids.
 Witherby, H. F. c.s.: The Handbook of British Birds, IV.

**OVERZOMERENDE GROENPOOTRUITERS (*Tringa nebularia*) IN
 HET NOORD-BRABANTSE BINNENLAND**

Dat de Groenpootruiter een zeer schaarse, niet geregelde overzomeraar voor Nederland genoemd moet worden, is wel duidelijk gebleken uit de gegevens van Ruitenbergh (Limosa 36: 115—116) en van Tanis over Terschelling (Limosa 36: 181). In zeer klein aantal of zeer schaars omdat het aantal overzomerende exemplaren niet boven de 100 voor heel Nederland uitkomt. Niet regelmatig, omdat de regelmaat van het overzomereren betrekking heeft op een zeer klein aantal terreintjes en deze gebieden in hun totaliteit beslist niet de regelmaat voor geheel Nederland vertegenwoordigen. Daar uit de gegevens van Ruitenbergh en Tanis gebleken is dat alle overzomeringsgevallen betrekking hadden op kust-, IJsselmeer- en riviermondings-gebieden, leek het mij interessant de gegevens te publiceren van een terrein ver in het binnenland gelegen, nl. de Neterselse heide, een vochtig heidegebied met enkele voedselarme vennen onder de gemeente Netersel—Lage Mierde in Noord-Brabant. Dat na half mei nog duidelijk doortrek plaats vindt, kan men aflezen uit de betrekkelijk grote aantallen op sommige data. In juni zijn de gegevens uitgesproken schaars, terwijl in juli de vroege najaarstrek reeds plaats vindt.

- 1957 : 12 juni: 1 ex.
 1958 : Het terrein niet voldoende bezocht.
 1959 : idem
 1960 : 17 mei: 2 ex.; 20 mei: 26 ex. verdeeld in groepjes van enkele tot 12 ex.; 25 mei: 1 ex.; 7 juni: 2 ex.; 28 juni: 1 ex. (zeer beslist overzomeringsgeval).
 1961 : — — —
 1962 : 16 mei: 12 ex. (één groep); 18 mei: 1 ex.; 27 mei 3 ex.
 1963 : 12 juni: 1 ex.; 19 juni: 1 ex.

In dit gebied is de Groenpootruiter een regelmatige doortrekker van eind april tot diep in oktober (laatste waarneming: 30-10-61). De in Ardea 50 gepubliceerde Avifauna van Nederland nader aanvullend, zou men naar mijn mening, in zijn algemeenheid niet van een regelmatige overzomeraar mogen